

GEZIEN:

HEADS DOWN

ALLEEN EIKELS BLEVEN THUIS...

Als een uit de hand gelopen januari storm besprong Heads Down het Salon publiek en als een uitgehongerde verslonden ze de verbijsterde haringkoppen, gesausd met keiharde rock en een immense beestachtige drummer. Samen vierden wij de wederopstanding van de Echte Muziek. Rauwe tonen, gierende snaren en een roestige stem die Bobby Halford van Judas Priest tot een zoetgevoisde koorknaap bestempelde. Voor mijn gesloten ogen zweefden visioenen van B-52 bommenwerpers die in duikvlucht door de Salon scheerden, hitsige meiden in glanzend zwarte jurkjes met daaronder hooggehakte pumps, in sexy nylonkousen en met gekmakende luchtjes. Muziekgevechten. De band vernietigde onze dagelijkse lethargie in een nimmer aflatende stroom akkoorden en riffs. Deep Purple, the Stones, Alice Cooper ... zij allen zuchtten en steunden in deze hete podiumoorlog. Met trillende vingers

bestelde ik tussendoor haastig een biertje om de tijdens het dansen verloren gegane vitamientjes fluks aan te vullen. Zo redde ik althans voor het moment mijn danig ontroerde ingewanden. Keer op keer had ik contact met mijn vier podium vijanden. Met ingewikkelde solo's die niet in mijn muziekschrift voorkomen, overwonnen zij uiteindelijk de spannende, maar ongelijke strijd.

Ik wilde maar dat ik zelf in een band zat, zo enthousiast ging Heads Down tekeer. Dit was pas oorlog! Zij namen het publiek van alle kanten. Steeds keerden zij weer terug naar de vuurlinie. Met volle kracht. Op uur U vuurden zij alleen Kiss' 'Detroit Rock City' helaas de zaal niet in. Zij spleten mijn geest, een walm van goed gevoel achterlatend. Het was goed en het was druk. Alleen eikels bleven voor die gelegenheid thuis.